

Arrest

nr. 206 655 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk het grondconflict met de broers S. en daarnaast problemen met en een vrees jegens zijn schoonfamilie omwille van een erkwesitie naar aanleiding van zijn huwelijk als sikh met een moslimmeisje.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 161 422 van 4 februari 2016 omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is.

In het kader van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 15 februari 2017 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 188 147 van 8 juni 2017.

Ter ondersteuning van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: zijn originele aardhaarkaart (identiteitskaart), zijn origineel paspoort, een gelegaliseerde kopie van een pv, een affidavit betreffende de naamsverandering van zijn overleden vrouw en enkele artikelen over eremoorden in India.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 161 422 van 4 februari 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene en weinig ernstige wijze beweert, werd hij wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten toe te lichten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verzoekers huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker (wel degelijk) in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten ('verklaring meervoudige aanvraag', 8 december 2017, vraag 15 en 17). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad wijst er op dat de beslissing om iemand die een volgend verzoek om internationale bescherming indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de verzoeker om internationale bescherming noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in (oud) artikel 51/8, tweede lid en (oud) artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname, thans niet ontvankelijkheid, van het verzoek om internationale bescherming kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker bekritiseert in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, met name het grondconflict en de erkwestie omwille van uw huwelijk als sikh met een moslimmeisje, moet worden vastgesteld dat deze stukken de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben bij plausibele en geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. De gelegaliseerde kopie van het PV dat door u werd neergelegd bij de politie kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Het betreft slechts een eenzijdige registratie van uw klacht en heeft geen objectieve bewijswaarde, zeker in het geval van het ontbreken van geloofwaardige verklaringen wat i.c. het geval is. De affidavit betreffende de naamsverandering van uw overleden vrouw kan evenmin aanzien worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Het betreft een loutere verklaring voor een advocaat of notaris. Er wordt enkel geacteerd wat de persoon verklaarde, zonder enige controle. Het feit dat deze verklaring afgelegd werd bij een notaris of advocaat en door hen ondertekend werd geeft de inhoud geen bijkomende bewijswaarde. Bovendien had u beide documenten reeds eerder in uw procedure kunnen voorleggen. Deze daten namelijk van respectievelijk 4 april 2014 en 14 december 2012. De artikelen die u neerlegt over soortgelijke situaties in India kunnen uw persoonlijke problemen niet aantonen. Deze zijn immers niet van dien aard om uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen of te verschonen. Ze maken immers helemaal geen melding van uw naam of eigen problemen. Deze stukken zijn op zich dan ook onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Het gegeven dat u bij uw derde asielaanvraag originele identiteitsdocumenten neerlegt kan evenmin gezien worden als nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Dit doet immers niets af van het feit dat u bij aankomst in België bewust gelogen heeft over uw identiteit en nationaliteit tegenover de Belgische asielinstanties, waardoor uw algemene geloofwaardigheid ernstig werd ondermijnd.”

Wat betreft de door verzoeker aangebrachte gelegaliseerde kopie van een proces-verbaal van 4 april 2014, waarin verzoeker melding doet van het feit dat hij die dag op weg van zijn werk naar huis door 2 onbekende mannen op een motorfiets werd beschoten en waarbij hij vermeldt dat hij eerder zijn vrouw verloor die door haar moslimfamilie werd vermoord, waarna ze het op hem zouden hebben gemunt, wijst de Raad erop dat een dergelijke FIR slechts de eenzijdige registratie van een individuele klacht betreft en dan ook objectieve bewijswaarde ontbeert ingeval van het ontbreken van, zoals thans, geloofwaardige verklaringen. Het loutere feit dat de politie van Punjab verzoekers verklaringen/klacht registreerde, vormt, in weerwil van zijn algemene verzuchtingen, geenszins een bewijs van (de waarachtigheid van) de hierin vermelde feiten.

Daargelaten of, zoals wordt vermeld in de door verzoeker neergelegde affidavit betreffende de naamsverandering van zijn overleden vrouw, wijlen verzoekers echtgenote al dan niet in het verleden haar naam zou hebben laten veranderen en dit door een notaris en/of advocaat hebben laten acteren, neemt dit hoe dan ook niet weg en wijzigt dit niets aan het gegeven dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen omwille van zijn huwelijk met een moslimmeisje geen geloof kan worden gehecht, zoals eerder werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 161 422 van 4 februari 2016. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn eerste verzoek om tot internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

4.4. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent o.a. de algemene (veiligheids)situatie, de situatie van religieuze minderheden en inzake mensenrechten(schendingen) in India, volstaat, net als het zichzelf toemeten van een risicoprofiel zoals verzoeker “als behorende tot een religieuze minderheid”, niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat

hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2018, verwijst verzoekende partij naar haar vraag tot horen. Dienaangaande wordt toegelicht dat de documenten die zij aanbrengt de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondersteunen. Zij meent dat er ten onrechte wordt gesteld dat de documenten de beweerde ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Volgens verzoekende partij wordt de geloofwaardigheid van een asielaas beoordeeld op basis van de documenten zodat achteraf neergelegde documenten in aanmerking moeten genomen worden. Verzoekende partij wijst erop dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de gelegenheid is gesteld om de documenten uitvoerig toe te lichten. Voorts stelt verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal ten onrechte van oordeel is dat wanneer een relaas ongeloofwaardig is de documenten om die reden ook ongeloofwaardig zijn. Verzoekende partij vervolgt dat de documenten, in tegendeel, een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder afgelegde verklaringen. Door het neerleggen van haar identiteitsdocumenten brengt verzoekende partij duidelijkheid over haar identiteit en nationaliteit. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij haar naam wijzigde omdat zij door een Nederlandse vrouw die haar hielp seksueel wordt belaagd en uitgebuit.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 15 mei 2018 opgenomen grond.

Betreffende de kritiek van verzoekende partij dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de gelegenheid is gesteld om de door haar aangebrachte documenten uitvoerig toe te lichten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt vastgesteld: *“Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verzoekers huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker (wel degelijk) in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (‘verklaring meervoudige aanvraag’, 8 december 2017, vraag 15 en 17). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad wijst er op dat de beslissing om iemand die een volgend verzoek om internationale bescherming indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de verzoeker om internationale bescherming noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in (oud) artikel 51/8, tweede lid en (oud) artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname, thans niet ontvankelijkheid, van het verzoek om internationale bescherming kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming.”*

Verzoekende partij -die overigens op het einde van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer haar hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niets had toe te voegen en geen enkele opmerking formuleerde met betrekking tot het feit dat zij onvoldoende de gelegenheid zou hebben gehad om de door haar neergelegde documenten uitvoerig toe te lichten (Administratief dossier, stuk 5 ‘verklaring meervoudige aanvraag’ d.d. 8 december 2017)- werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij voert voorts een uitgebreid betoog omtrent de door haar neergelegde documenten, waarvan ze op algemene wijze beweert dat deze wel degelijk de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondersteunen, doch ze ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de grond in de beschikking van 15 mei 2018 waar met betrekking tot de door haar in het kader van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoeker bekritiseert in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld: “Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, met name het grondconflict en de erkwestie omwille van uw huwelijk als sikh met een moslimmeisje, moet worden vastgesteld dat deze stukken de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben bij plausibele en geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. De gelegaliseerde kopie van het PV dat door u werd neergelegd bij de politie kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Het betreft slechts een eenzijdige registratie van uw klacht en heeft geen objectieve bewijswaarde, zeker in het geval van het ontbreken van geloofwaardige verklaringen wat i.c. het geval is. De affidavit betreffende de naamsverandering van uw overleden vrouw kan evenmin aanzien worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Het betreft een loutere verklaring voor een advocaat of notaris. Er wordt enkel geacteerd wat de persoon verklaarde, zonder enige controle. Het feit dat deze verklaring afgelegd werd bij een notaris of advocaat en door hen ondertekend werd geeft de inhoud geen bijkomende bewijswaarde. Bovendien had u beide documenten reeds eerder in uw procedure kunnen voorleggen. Deze dateren namelijk van respectievelijk 4 april 2014 en 14 december 2012. De artikelen die u neerlegt over soortgelijke situaties in India kunnen uw persoonlijke problemen*

niet aantonen. Deze zijn immers niet van dien aard om uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen of te verschonen. Ze maken immers helemaal geen melding van uw naam of eigen problemen. Deze stukken zijn op zich dan ook onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Het gegeven dat u bij uw derde asielaanvraag originele identiteitsdocumenten neerlegt kan evenmin gezien worden als nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Dit doet immers niets af van het feit dat u bij aankomst in België bewust gelogen heeft over uw identiteit en nationaliteit tegenover de Belgische asielinstanties, waardoor uw algemene geloofwaardigheid ernstig werd ondermijnd." Wat betreft de door verzoeker aangebrachte gelegaliseerde kopie van een proces-verbaal van 4 april 2014, waarin verzoeker melding doet van het feit dat hij die dag op weg van zijn werk naar huis door 2 onbekende mannen op een motorfiets werd beschoten en waarbij hij vermeldt dat hij eerder zijn vrouw verloor die door haar moslimfamilie werd vermoord, waarna ze het op hem zouden hebben gemunt, wijst de Raad erop dat een dergelijke FIR slechts de eenzijdige registratie van een individuele klacht betreft en dan ook objectieve bewijswaarde ontbeert ingeval van het ontbreken van, zoals thans, geloofwaardige verklaringen. Het loutere feit dat de politie van Punjab verzoekers verklaringen/klacht registreerde, vormt, in weerwil van zijn algemene verzuchtingen, geenszins een bewijs van (de waarachtigheid van) de hierin vermelde feiten. Daargelaten of, zoals wordt vermeld in de door verzoeker neergelegde affidavit betreffende de naamsverandering van zijn overleden vrouw, wijlen verzoekers echtgenote al dan niet in het verleden haar naam zou hebben laten veranderen en dit door een notaris en/of advocaat hebben laten acteren, neemt dit hoe dan ook niet weg en wijzigt dit niets aan het gegeven dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen omwille van zijn huwelijk met een moslimmeisje geen geloof kan worden gehecht, zoals eerder werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 161 422 van 4 februari 2016. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn eerste verzoek om tot internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen."

De door verzoekende partij in het kader van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten werden en worden dus wel degelijk in aanmerking genomen. Verzoekende partij slaagt er evenwel niet in om hetgeen met betrekking tot die voorgelegde stukken door het Commissariaat-generaal en de Raad wordt vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen, nu zij zich louter beperkt tot het formuleren van algemene kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen en gevolgtrekkingen. De Raad benadrukt dat, in weerwil van verzoekende partij haar algemene en niet of weinig ernstige verzuchtingen en beschouwingen hieromtrent, documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming werd bij 's Raads met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 161 422 van 4 februari 2016 vastgesteld dat aan het door verzoekende partij uiteengezette vluchtrelaas, met name het beweerde grondconflict met de broers S. en daarnaast de problemen met en vrees voor haar schoonfamilie (omwille van een erekwestie naar aanleiding van haar huwelijk als sikh met een moslimmeisje) waarin zij tot op heden in het kader van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming volhardt, geen geloof kan worden gehecht. Om die reden, en gelet ook op de concrete vaststellingen omtrent elk van die stukken, die door verzoekende partij niet in een ander daglicht worden geplaatst, kan aan de door verzoekende partij bij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming neergelegde gelegaliseerde kopie van een proces-verbaal en affidavit betreffende de naamsverandering van haar vrouw geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoekende partij brengt, zo stelt de Raad vast, in het kader van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Verzoekende partij haar argumentatie dat zij door het neerleggen van haar identiteitsdocumenten duidelijkheid schept over haar identiteit en nationaliteit, en dat zij haar naam wijzigde omdat zij door een Nederlandse vrouw die haar hielp seksueel wordt belaagd en uitgebuit, neemt niet weg en wijzigt niets aan de vaststelling dat zij bij haar aankomst in België, bij haar eerste verzoek om internationale

bescherming, bewust gelogen heeft over haar identiteit en nationaliteit, een vaststelling die, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, haar algemene en algehele geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot enkele algemene beweringen en beschouwingen, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 15 mei 2018 opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS